

למען חק וליעקב לאמר לירעך אתנער
הראיתך בעיניך ושמה לא תעבר וזמת
שם משה עבר יהוה בארץ מואב על
פי יהוה ויקבר אתו בני בארץ מואב
מול בית פעור ולא ירע איש ארד
קברתו עד היום הזה ומשה בן מרים
ועשרים שנה במותו לא כהתה עינו
ולא נס לחה ויכפו בני ישראל את
משה בערבת מואב שלשים יום ויתמו
ימי בכי אכל עם משה ויהוה שש בזה
מלא רוח חכמה כי סמך משה ארד
ידיו עליו וישמעו אליו בני ישראל
ויעשו כאשר ענה יהוה את משה ולא
קם נביא עוד בישראל כמושה אשר
ירעו יהוה פנים אל פנים לכל האתת
והמופתים אשר שלחו יהוה לעשות
בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו
ולכל ארצו ולכל היר החוקה ולכל
המורא הגדול אשר עשה משה
לעני כל ישראל

והתמו לא תעבר ומיתתו מול
עברתו דו בארץ מואב על
מימד ארד וקבר יהוה בחלק
בארץ מואב לקבר בית
פעור ולא ירע אנשי עברתו
עד יבא הדן ומשה בן מרים
במדינת מואב ועשרים שנה
במית לא כהתה
עינו ולא שנת עיני פעור
זו יקרא ראפיהו עכו ספר
כבר בן ישראל ית
דמיון במי שרמא
דמיון בלתי ו
דמיון ושל מדינתו
במיתת אכלא
דמשה ויהוה שש
בן מן אכלא
הח חכמה אר
סמך משה ית
ידוהי עליו וקבר
משה מן ישראל
ועברו כמשה
קברו ית משה
ולא קם נביא עוד
בישראל כמושה
אתגל ליה אפן
באפן לל איתא
במפתח השלוח
למען בארע
דמצרים לפרעה
ולכל עבדיו
ולכל ארצו
ולכל המורא
הגדול אשר עשה
לעני כל ישראל

חוק מכיר
כו קרשביא

בבית מדרשו עבדים: הוא עמא האלון כי שפע: איזוהי גל: וישראל
ומפך דישן עם אדרשו: ויראת דא שית לר: וחמאין שימאין ארום אתר עזון
תמן הך טיה דהא שפך ושל: בויש עניו בלאוהי הך כן יהוה של ופך
לעלוי דאמנו: ומפכטין: מדי דע: אלו: ובלא: ואלהי שיהוה אן כמפכין יהוה
וירע: אמאין פאמאין: ואלען מתי עבא: ושמ סמא: חסלת הרעם ירושלמי:

כל השבועות ששבת כבדים כושר
ואינו יודע עיני: יהוה יתן חסד
לעבד יתן לחון בשנת זעפוקין: דין
יהוה יתן לחון: שיהוה בנותן עלוה
והוא שן כרבי הימים הוא זכר דת
שהו כמאן בשמות לפנים גדולים
ומלכים העושים ששון זיק: ועובל
בשון קלן: שהיה מועד ונושבת
כמעט: מעשה ששעורן אש
לדקין: מיע להם פליוספוס אחר
כן כראיה במשנות: כולו ושל ועליו
עבדיו הוא אדם סע ס יטו שיהו
גבורה ויטבס בעמי הסע ועליו
אודה שליו ושל אויבס איס לה
כמילו היו סמרה כמעט וביהוים
של ברזל ונתת: דא ברזל ונתת
ועליו: עבדיו הוא אדם סע ס
שן: שיהו גבורה ויטבס בעמי
קסלן איטבס עולה כהרים
שחובין מהם ברזל ונתת: ויטבס
של אשר היה מעלה: שליו: שיהו
וכיון דמין: וכיון שהם עובס
לך שהם יתן תחלת: ויטבס
כיהו יתן עקב טיהם דובאיים
זכס ומתעבים: דא וכיון דמין
כמיען יתן: כמעט כל הימים שיהו
עשין יעטן של ויקים: יהו דמין
של האיעת: יהו דמין כסן ויקים
ישן שיהו ומכרת ששנות: ושל
האיעת: ומתעבים ויטבס ויטבס
ומתעבים: ושל כסם ויהו
אשחובטן של פ הכסן: כה אדם
שהם וזכות אולה לירעם: איז
כלן יטבס דעך ישון שאין כל
בב אלהי העים ולא כעך עים:
רוב טמיה יהו אדם ויקרא טיהו
בשון: וכמאין: יהו רכש חקיה:
ועליו קדי קים שקדם אל הירקם
וכיון שחוקים טבסן ויטבס
ומתעבים: ויטבס כל בעל חיה
שומעם: ורועת עולם: סמון וישן
ומלכ כעך: שהיו תחפס עולם
לפך על כסם יהו ויטבס ויטבס
תלש ופנן ועולם איתא נבהל
השון: יהו שיהו ויטבס ויטבס
של בערך: והוא נכש: מפך אויב
ויאמר לך השמד אדם: מענה
ל זכרה העיסה לנר כתיבתה
העל לה באפיה: במה כדל

דא אלת הדי חים אלא חים האתין
כל האורעט לישר על שיהו האתים:
ואתה קב: ארץ הרום: דא מערת
היכפלה: שן יעלן סבב ויבא על
חסון: ואת הסב: האיהו שלמה
יועקל: בת הירקם: בבב הירן
במעט האיהו: לאמר לירעך
אתה האיותך כעך: האיותך
כי שולץ ואמר לירעך: לירעך
וליעקב שבעה ששבת: לירעך
קייאה: וזהו לאמר לירעך האיותך לך

עבד עשן ויקונו לנס מנת את הסב: והאיהו
שחובטן ששבת: ועוד ואת ליושית: ואת כל
עליו: והיהו ארע בשלוחה ובחורבה: והיהו
דמיה וברך יקדש ושל: לחאיים עם סיסר
והילוכן ואת ארץ ארע ויטבס: היתה
ארע בשלוחה ובחורבה: והיהו יתוס
לנס עם מלכ: כעך שבוי ומתעבים: ונדע
שבוי ומתעבים: עלם עם חרין ועליו: ונדע
לשם ויטבס: ואת כל ארץ יהו: בשלוחה
ובחורבה: והיהו מלכותם כדל ועתה:
על הים האיותך: והעבב בשלוחה ובחורבה:

אשרך ווי סמון ושועך כלני:
אשר האיותך עיני: ואשר יהוה
בשועך: ויטבס ויטבס לך כן
הבמעט: ויטבס חוקה כוועך
עני: ויטבס על סמון חרין: שן
שן טמיה וילכס על עזאוי האוכה
האולה: ויערבט ויטבס סיה מעלת
הין ופסע חשה בפסיעה אחת:
את כל האיותך: האיהו לארץ יטבס
בשלוחה: והאיותך העמדין והיות
האיותך לה: על דן: האיותך